

Жовта куртка Gelbe Jacke

Перед війною я купила собі жовту парку українського виробництва. Вона мені дуже подобалась.

24 лютого о 6 ранку ми вже виїжджали незрозуміло куди і я вдягнула цю куртку, бо вона попалася мені під руку.

Ми їхали за кордон, але для чоловіків кордони закрили та ми залишились в Україні, у Тернополі.

І в мене була єдина куртка - жовта. І мені було дуже соромно ходити у чомусь яскравому. А ще страшно, бо вона дуже привертає увагу.

Наталія Юрова, м. Харків

Vor dem Krieg kaufte ich mir eine gelbe Parka aus ukrainischer Produktion. Ich mochte sie sehr.

Am 24. Februar, um 6 Uhr morgens, waren wir bereits auf dem Weg zu einem unbekanntem Ziel, und ich zog diese Jacke an,

weil sie mir in die Hand fiel. Wir gingen ins Ausland, aber die Grenzen waren für Männer geschlossen und wir blieben in der Ukraine, in Ternopil.

Und ich hatte nur eine Jacke – gelb. Und ich schämte mich sehr, in etwas Hellem zu gehen. Und es ist beängstigend, weil sie viel Aufmerksamkeit auf sich zieht.

Natalia Yurova, Stadt Charkiw

Гірлянда на батарейках Girlande auf Batterien

Гірлянда на батарейках - невіддільна частина минулої зими. Ніколи не забуду сімейні вечери, коли на справжню люстру вішалися гірлянди та під час «блек-аутів» всі вечеряли розігрітою на газовій горілці їжею. Ця річ дарувала надію, але не новорічний настрій.

Рената Новакова, м. Харків

Eine batteriebetriebene Girlande war im letzten Winter nicht mehr wegzudenken. Ich werde nie die Familienessen vergessen, bei denen Girlanden an einem echten Kronleuchter aufgehängt wurden und bei Stromausfällen jeder sein Abendessen auf Gaswodka erhitzt bekam. Dieses Ding gab Hoffnung, aber keine Neujahrsfreude.

Renata Novakova, Stadt Charkiw

*Клубок червоних ниток
з вистави «Code ua»
Ein Knäuel aus roten Fäden aus der
Performance „Code ua“*

Вистава "Code UA" була створена харківськими митцями під час війни. Вона розкриває особливий сюжет через клубок з червоних ниток, що символізує переплетіння нашого ДНК, ДНК українців.

Ці нитки, є символом не лише єднання ідентичності, але й справжнім енергетичним зв'язком у підтримці військових, волонтерів та мешканців окупованих територій. Тож, Це не просто клубки з нитками - це наш талісман, який об'єднує глядачів, українців. Через них ми зберігаємо нашу сучасну історію та нагадуємо про нашу єдність. Ми передаємо цей клубок у Німеччину, де зараз знаходиться багато українців.

Нехай він нагадує про рідний дім.

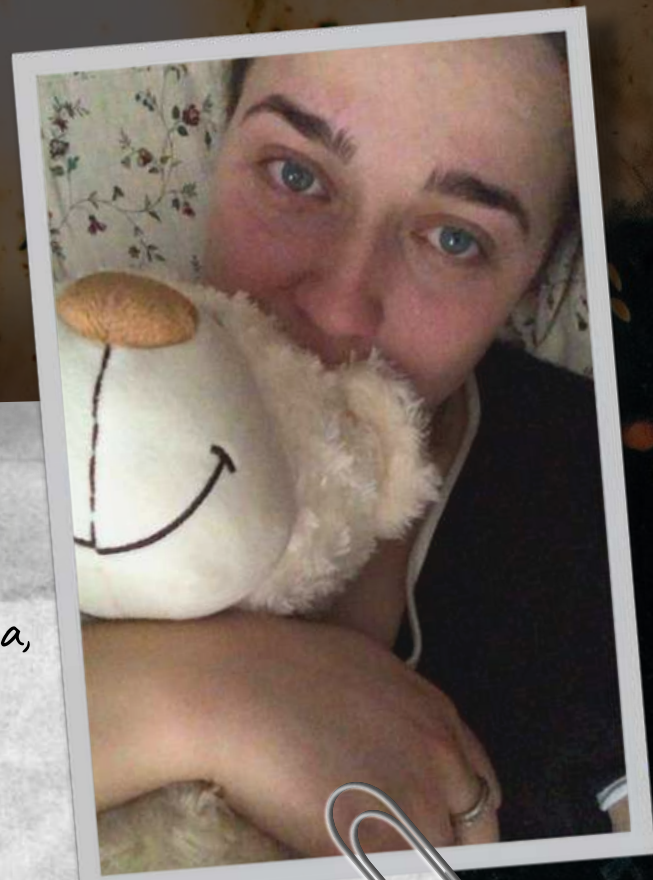
*Олександра Блінкова,
театр "057", м. Харків*

Die Performance „Code UA“ wurde während des Krieges von Charkiwer Künstlern geschaffen. Es enthüllt eine besondere Handlung durch ein Knäuel aus roten Fäden, das die Verflechtung unserer DNA, der DNA der Ukrainer, symbolisiert. Diese Fäden sind nicht nur ein Symbol der Einheit und der Identität, sondern auch eine echte Energieverbindung zur Unterstützung des Militärs, der Freiwilligen und der Bewohner der besetzten Gebiete. Es sind also nicht nur Fadenknäuel – es ist unser Talisman, der die Zuschauer, die Ukrainer, vereint. Durch sie bewahren wir unsere moderne Geschichte und erinnern an unsere Einheit. Wir übertragen dieses Fadenknäuel nach Deutschland, wo sich mittlerweile viele Ukrainer aufhalten. Lassen Sie es sie an Ihr Zuhause erinnern.

*Oleksandra Blinkova,
Theater „057“, Stadt Charkiw*

Гречана каша з морквою Buchweizenbrei mit Karotten

Коли почалась повномасштабна війна, я була з батьками вдома, в селі Верхня Роганка. Було дуже страшно.

О 04:10 ми почули перші вибухи. Вони були по Харкову.

Дуже злякалися.

Коли був 20 день повномасштабної війни, в нас закінчилась їжа, і мама знайшла, в старому столі трошки гречаної, застарілої крупи.

Гречку я не любила з дитинства. Потім у підвалі, де ми ховались від вибухів, знайшли 3 морквини. І з цього набору, моя мама приготувала гречку з підливою із моркви. Під вибухи авіабомб, я їла ту гречку, вона була така смачна. Така добра. Я її запам'ятаю на довго. Це були найкращі моменти за 20 днів під окупацією. Ту гречану кашу з підливою із моркви, я пам'ятаю досі, і буду пам'ятати дуже-дуже і дуже довго.

Ганна Кузнецова, с.Верхня Роганка,
Харківська область

Als der Krieg begann, war ich im Haus meiner Eltern im Dorf Werchnja Rohanka. Es war sehr beängstigend. Um 4:10 Uhr hörten wir die ersten Explosionen.

Sie waren in Charkiw. Wir hatten große Angst.

Als sich der 20. Tag des ausgebrochenen Krieges näherte, ging uns das Essen aus, und meine Mutter fand auf dem alten Tisch etwas Buchweizen, abgestandene Grütze. Ich mochte Buchweizen seit meiner Kindheit nicht mehr.

Dann fanden sie im Keller, wo wir uns vor den Explosionen versteckten, drei Karotten. Und aus diesem Set hat meine Mutter Buchweizen mit Karottensauce zubereitet. Ich habe diesen Buchweizen unter Bombenexplosionen gegessen, er war so lecker. So gut. Ich werde mich noch lange an sie erinnern.

Das waren die besten Momente der 20 Tage unter Besatzung. Ich werde mich noch sehr, sehr lange an Buchweizenbrei mit Karottensauce erinnern!

Anna Kuznetsova, Dorf Verkhnia Rohanka,
Region Charkiw

Мобільний телефон das Handy

На початок війни всі мої рідні були у Чернігові, а я у Києві та найболючіше для мене було розуміння того, що ми розлучені й невідомо наскільки та чи виживемо ми всі. Бо на момент 6 ранку 24 лютого по Чернігову вже їздили танки та, як сказав мій брат - невідомо чиї... Тому телефон - це був єдиний спосіб підтримувати зв'язок. Ми вижили... і побачилися вже аж у вересні... а у нас з мамою лишилася традиція - кожного ранку писати одна одній повідомлення, що ми живі та бажати мирного неба над Україною

Iryna, m. Kyiv

Zu Beginn des Krieges waren alle meine Verwandten in Tschernihiw und ich in Kiew, und das Schmerzliche für mich war die Erkenntnis, dass wir getrennt waren und uns nicht bekannt war, in welchem Ausmaß und ob wir alle überleben würden. Denn am 24. Februar um 6 Uhr morgens waren die Panzer bereits auf dem Weg nach Tschernihiw, und wie mein Bruder sagte, war unbekannt, um welche Panzer es sich handelte ... Daher war das Telefon die einzige Möglichkeit, in Kontakt zu bleiben. Wir haben überlebt... und haben uns im September wiedergesehen... und meine Mutter und ich pflegen immer noch die Tradition, uns jeden Morgen gegenseitig eine Nachricht zu schreiben, dass wir am Leben sind und uns einen friedlichen Himmel über der Ukraine wünschen...

Iryna, Stadt Kyjiw

Мобільний телефон das Handy

Я сиділа у підвалі і записував на
телефон вірші.

Мій любий, мій герой
Відчує що поруч я, з тобою
Молюсь за тебе кожен день, і ніч
І огортаю крилами любові
І завжди я з тобою пліч-о-пліч

З думками прокидаюсь я про тебе
Ти чуєш це, у тобі мій портрет
Дивлюсь у небо і благаю день той
Тебе уберегти від тих ракет

Я поруч, хоч не бачиш мене близько
Оберігаю тебе з даліни
Крізь призму слів, пишу тобі навмисно
Щоб хоч намить, твої безмежні підбадьорити думки...

Ти уяви, там всесвіт нас чекає
Лунають голоси «Перемога»
Там Україна квітне, і з тобою
Розпочинаю кращий лист свого життя

Мій любий, мій герой
Відчує що поруч я, з тобою
Молюсь за тебе кожен день, і ніч
І огортаю крилами любові
І завжди я з тобою пліч-о-пліч

Марина Осіпова, м. Харків

Ich saß im Keller und nahm
Gedichte auf meinem Handy auf.

Mein Lieber, mein Held
Fühle, dass ich in Deiner Nähe bin, bei Dir
Ich bete jeden Tag und jede Nacht für Dich
Und schlinge die Flügel der Liebe
Und ich bin immer an Deiner Seite

Ich wache auf und denke an Dich
Du hörst es, Du hast mein Porträt
Ich schaue in den Himmel und bete für diesen Tag
Schütze Dich vor diesen Raketen

Ich bin nah dran, auch wenn Du mich nicht in der Nähe siehst
Ich beschütze Dich aus der Ferne
Durch das Prisma der Worte schreibe ich Dir absichtlich
Um Deine grenzenlosen Gedanken auch nur für einen Moment zu ermutigen ...

Stell Dir vor, das Universum wartet dort auf uns
Die Stimmen vom Sieg hallen wider
Die Ukraine gedeiht dort und mit Dir
Ich beginne den besten Brief meines Lebens

Mein Lieber, mein Held
Fühle, dass ich in Deiner Nähe bin, bei Dir
Ich bete jeden Tag und jede Nacht für Dich
Und schlinge die Flügel der Liebe
Und ich bin immer an Deiner Seite

Maryna Osipova, Stadt Charkiw

Мобільний телефон das Handy

Телефон... Він вже давно в нашому повсякденні. Але тоді, в лютому-березні 2022 це був найважливіший предмет для мене. По-перше, дзвінок вранці 24 лютого від старшої доньки, і незрозумілі спочатку слова: «Мама, ми в нормі, але почалося». Потім ми намагалися якомога частіше телефонувати їй, просто щоб сказати, що ми в нормі; спитати, як вона, а головне - сказати як сильно ми її любимо.

Вона - лікар карети швидкої, з чоловіком знаходилась у Харкові, працювали. Лише зараз вони починають розповідати якісь подробиці про ті перші тижні війни. Моторошні подробиці.

А тоді вони прислали нам безцінні фото. Іноді. Коли мали вільну від роботи хвилинку. І завжди казали, що все у них добре.

А ми читали новини 24/7 в режимі реального часу в месенджерах (з якого боку і куди знову йдуть колони техніки, як завзято звичайні люди кидаються на танки). В перші часи війни декілька десятків вхідних-вихідних дзвінків з однаковим текстом: «Як ви? Чи потрібна допомога? Тримайтеся...» Зв'язок з батьком, який з перших днів війни знаходився в окупації в Куп'янську. Пам'ятаю, він зателефонував і сказав: «Все. Вони зайшли до міста». Потім там відрізали зв'язок. І ми з молодшою дочкою днями й ночами чекали на дзвінок від діда. Чи бодай повідомлення. І дочекалися...

А ще 24 лютого були дзвінки з привітаннями. Адже молодшій в цей день виповнилося 16 років. Але це окрема історія. До речі, від страшних думок її теж відволікав телефон - сумісні чати з друзями трохи рятували. А вночі, коли не було змоги заснути, ми гралися в її телефоні - складали слова.

Я пам'ятаю цю гру. В неї я точно більше не гратиму. Дуже триггерить.

Олена Антипова, м Зміїв

Das Telefon... Es ist schon lange Teil unseres Alltags. Aber dann, im Februar-März 2022, war es das wichtigste Thema für mich. Zuerst ein Anruf am Morgen des 24. Februar von meiner ältesten Tochter und die zunächst unverständlichen Worte: „Mama, uns geht es gut, aber es hat angefangen.“ Dann versuchten wir, sie so oft wie möglich anzurufen, nur um ihr mitzuteilen, dass es uns gut ging; zu fragen, wie es ihr geht, und vor allem zu sagen, wie sehr wir sie lieben.

Sie ist Rettungsärztin, sie war mit ihrem Mann in Charkiw, sie arbeiteten. Erst jetzt beginnen sie, Einzelheiten über die ersten Kriegswochen zu erzählen. Gruselige Details.

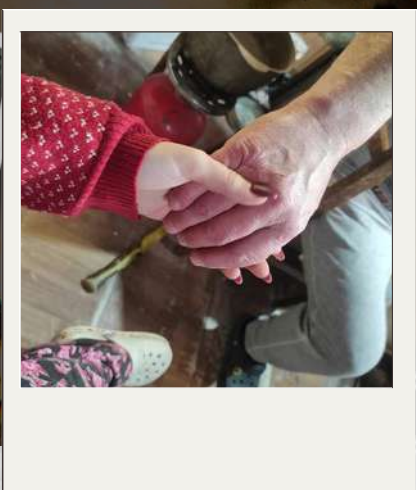
Und dann schickten sie uns unbezahlbare Fotos. Manchmal. Wenn Sie einen Moment frei von der Arbeit hatten. Und sie sagten immer, dass bei ihnen alles in Ordnung sei.

Und wir lesen die Nachrichten rund um die Uhr in Echtzeit in Messengern (aus welcher Richtung und wohin fahren die Ausrüstungskonvois wieder, wie eifrig normale Menschen zu den Panzern eilen). In der Anfangszeit des Krieges gingen mehrere Dutzend ein- und ausgehende Nachrichten mit dem gleichen Text ein: „Wie geht es Dir?“ Braucht Ihr Hilfe? Warte mal ...“ Kommunikation mit meinem Vater, der seit den ersten Kriegstagen in Kupjansk unter Besatzung stand. Ich erinnere mich, dass er anrief und sagte: „Da sind sie. Sie sind in unsere Stadt eingedrungen!“ Dann wurde die Verbindung unterbrochen und meine jüngste Tochter und ich warteten Tage und Nächte auf den Anruf meines Großvaters. Zumindest eine Nachricht! Wir warteten und warteten...

Und am 24. Februar gab es Anrufe mit Glückwünschen. Immerhin wurde der Jüngste an diesem Tag 16 Jahre alt. Aber das ist eine andere Geschichte. Ihr Telefon lenkte sie übrigens auch von gruseligen Gedanken ab - kompatible Chats mit Freunden trösteten sie ein wenig. Und nachts, wenn wir nicht schlafen konnten, spielten wir auf ihrem Handy und erfanden Wörter.

Ich erinnere mich an dieses Spiel. Ich werde es definitiv nicht noch einmal spielen. So erschreckend!

Olena Antipova, Stadt Zmijiw

Тарань

Getrockneter gesalzener Fisch

Під час повномасштабного вторгнення наша сім'я (я і батьки) переселились у підвал нашого приватного будинку. Було холодно, було сиро, було страшно, було невідомо. Постачання харчових продуктів у місто було проблематичним, у людей закінчувалося все. У наш підвал тато спустив засушену рибку, мальків, упійманих на рибалці. Після риби завжди тамували спрага, через сіль. Але ми завжди знали, що є їжа, бо тієї риби було ж повно! Одного дня закінчився хліб, чай покритися пліснявою, а я доїла останню картоплину. Відчуття голоду тоді було інакшим.

Ми з татом не їли цілий день. Урчання у животі було аж надто глибоким і вже боліло. Тато попросив мене принести нам рибки, сказав, що почистить її усім, і мамі теж одну взяти. Я підійшла до сумки з рибою, заглянула у середину і мене стиснуло. У сумці лежала одна, зовсім маленька рибка. Я не знала, що робити. Взяла її, повернулася до тата і мовчала ледве стримуючи сльози. Тато тяжко видихнув, – «Сідай, ми поділимо, донь». Він чистив рибу, мені віддавав найкращі шматки, собі залишив хвоста, голову, шкіру і хребет. Мама не взяла жодного шматочка.

Залишила нам.

Евангеліна Антипова, м. Зміїв

Während einer umfassenden Invasion zog unsere Familie (meine Eltern und ich) in den Keller unseres Privathauses. Es war kalt, es war nass, es war unheimlich, befremdend.

Die Lebensmittelversorgung der Stadt war problematisch, den Menschen ging alles aus.

In unserem Keller lagerte Papa immer getrockneten Fisch, den er beim Angeln gefangen hatte.

Nach dem Verzehr von Fisch wurde der Durst immer gestillt. Aber wir wussten immer, dass es Futter gab, denn von diesen Fischen gab es jede Menge! Eines Tages ging das Brot aus, der Tee schimmelte und ich aß die letzte Kartoffel auf. Dann war das Hungergefühl anders.

Papa und ich haben den ganzen Tag nichts gegessen. Das Knurren in seinem Magen war zutiefst und schon schmerzhaft. Papa bat mich, uns etwas Fisch zu bringen, er sagte, er würde alles putzen, und Mama würde auch einen mitnehmen. Ich ging zur Tüte mit den Fischen, schaute hinein und war sehr enttäuscht. In der Tüte befand sich ein ganz kleiner Fisch. Ich wusste nicht, was ich tun sollte. Ich nahm den Fisch, drehte mich zu meinem Vater um, schwieg und konnte meine Tränen kaum zurückhalten. Papa atmete schwer aus. „Setz Dich, wir teilen, Tochter.“ Er säuberte den Fisch, gab mir die besten Stücke, behielt Schwanz, Kopf, Haut und Wirbelsäule für sich. Mama hat kein einziges Stück genommen.

Sie hat es uns überlassen.

Evangelina Antipova, Stadt Zmijiw

Ковдра die Decke

Це була пухнаста рожева ковдра, маленька частинка затишної домівки, що разом зі мною подолала довгий шлях від рідного Харкова до Чехії. 24 лютого ми з родиною вперше принесли її до бомбосховища. Там маленькі налякані діти, ховалися під нашою ковдрою від звуків вибухів та повітряної тривоги. Наступного дня ми поїхали на захід і в дорозі використовували ковдру. Нам доводилось спати на підлозі: у метро, в закинутій хаті, у маленькій церкві, яка надавала тимчасовий прихисток переселенцям.

Отім ми їхали у темному переповненому евакуаційному потязі, який шість годин стояв на кордоні. Це була найбільш тривожна і виснажлива ніч, ми з молодшою сестрою по черзі намагались зігрітися під тією ж ковдрою. Я досі зберігаю її, у найтяжчі моменти вона нагадує мені про те, скільки труднощів ми вже пережили за два роки повномасштабного вторгнення, і про те, що десь там у мене залишився рідний дім, який чекає на наше повернення.

Вікторія Горбенко, м. Харків

Es war eine flauschige rosa Decke, ein kleines Stück gemütliches Zuhause, das mich auf der langen Reise von meiner Heimatstadt Charkiw in die Tschechische Republik begleitete. Am 24. Februar brachten meine Familie und ich die Decke zum ersten Mal in den Luftschutzbunker. Kleine verängstigte Kinder verstecken sich unter unserer Decke vor den Geräuschen von Explosionen und Flugzeugsignalen. Am nächsten Tag gingen wir nach Westen und benutzten unterwegs die Decke. Ich musste auf dem Boden schlafen: in der U-Bahn, in einem verlassenen Haus, in einer kleinen Kirche, in der vorübergehend Vertriebene wohnten. Dann fuhren wir in einem dunklen, überfüllten Evakuierungszug, der sechs Stunden lang an der Grenze stand. Es war die ängstlichste und anstrengendste Nacht, meine jüngere Schwester und ich versuchten abwechselnd, uns unter derselben Decke warm zu halten. Ich behalte sie immer noch, in meinen dunkelsten Momenten erinnert sie mich daran, wie viel wir in zwei Jahren der umfassenden Invasion durchgemacht haben und dass ich irgendwo da draußen immer noch ein Zuhause habe, das auf unsere Rückkehr wartet.

Victoria Horbenko, Stadt Charkiw

Чоботи Stiefel

У ту зиму 2022 у валізу ми збирали їжу, одяг не був першою необхідністю. Я взула найтепліші чоботи та ми поїхали ночувати у метро. Коли Російські танки зайшли до міста ми поїхали до маминої сестри, за місто. Мені здавалося що мої ноги вже виростили у ті чоботи. В цих чоботах ми стояли у черзі за хлібом, ходили на стацію по яйця, чекали коли привезуть медикаменти та муку, їздили за нашим котом, бігали у погріб. І одного дня чобіт не витримав, зламався супінатор. Не було магазину, де можна було купити інші чоботи, та і навіщо? Ці ще виконували свою функцію. Між чоботами і їжею, я вибрала друге. Навесні я поїхала працювати за кордон евакуаційним потягом.

І знову дорога, ночівлі на вокзалах та шелтерах і знову я в чоботах. Коли я нарешті дісталася місця призначення, я одразу зняла свої чоботи. Я боялася, що вони знову вроснуть у мої ноги, але зламанний супінатор не давав мені до кінця у це повірити. Ноги боліли ...

Ці чоботи до останнього стояли у моїй кімнаті.

Коли прийшов час їхати далі, я залишила їх у шафі, більше не могла на них дивитися!

Зараз маю фасон чобіт, які ніколи більше не куплю.

Дар'я Колісник, м. Харків

Diesen Winter 2022 haben wir Lebensmittel in einen Koffer gepackt, Kleidung war nicht das erste Bedürfnis. Ich zog die wärmsten Stiefel an und wir verbrachten die Nacht in der U-Bahn. Als die russischen Panzer in die Stadt eindrangen, gingen wir zur Schwester meiner Mutter außerhalb der Stadt. Mir kam es vor, als wären meine Füße bereits in diese Stiefel hineingewachsen.

In diesen Stiefeln standen wir Schlange für Brot, gingen zum Bahnhof, um Eier zu holen, warteten auf Medikamente und Mehl, folgten unserer Katze und rannten in den Keller.

Und als der Stiefel es nicht mehr aushielt, brach der Spann. Es gab keinen Laden, in dem man andere Stiefel kaufen konnte, und warum? Sie erfüllten immer noch ihre Funktion. Zwischen den Schuhen und dem Essen habe ich mich für Letzteres entschieden.

Im Frühjahr bin ich mit dem Evakuierungszug zur Arbeit ins Ausland gefahren.

Und wieder die Straße, Übernachten an Bahnhöfen und Schutzhütten, und wieder bin ich in Stiefeln. Als ich endlich mein Ziel erreichte, zog ich sofort meine Stiefel aus. Ich hatte Angst, dass sie wieder in meine Füße hineinwachsen würden, aber der gebrochene Spann ließ mich das nicht ganz glauben. Beine schmerzen

Diese Stiefel blieben bis zuletzt in meinem Zimmer. Als es an der Zeit war, weiterzugehen, ließ ich sie im Schrank liegen, ich konnte sie nicht mehr ansehen!

Jetzt habe ich einen Stiefelstil, den ich nie wieder kaufen werde.

Daria Kolisnyk, Stadt Charkiw

М'яка іграшка кролик weiches Kaninchenspielzeug

Предметів, які стали для мене знаковими і, на жаль, викликають біль та смуток декілька. По-перше, це теплі костюми, в яких ми просто жили. Спали, їли, ходили увесь день, а вночі ховались в підвалі будинку. Навіть зараз відчуваю деяку тривогу, одягаючи його, бо здається, що треба буде бігти і ховатись. По-друге, це іграшкове кроленя моєї донечки.

Справа в тому, що коли ми виїхали в більш безпечне місце у Кропивницькому моя донечка, почувши гучний звук з вулиці, що була зовсім не ракета чи вибух, а просто гучний звук, схопила кролика і підбігла до мене з питанням "мам, куди?".

Ця ситуація стоїть в мене перед очима кожного разу, коли я бачу цього кролика, біль і розпач.

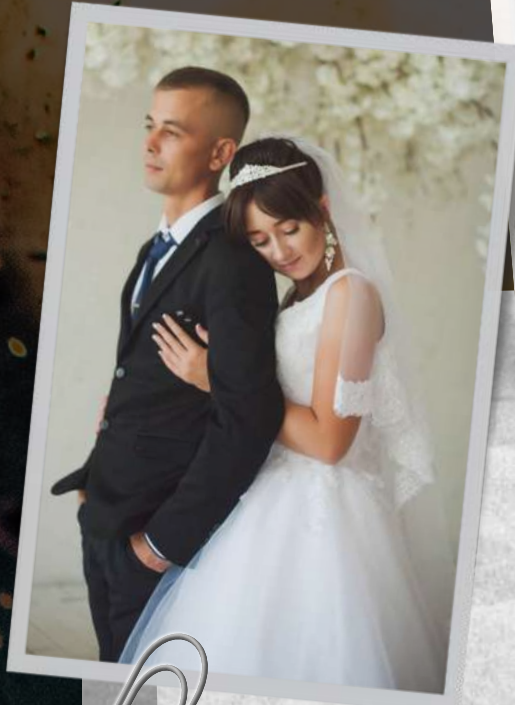
Віра Гавриленко, смт. Високий

Es gibt mehrere Gegenstände, die für mich zu Symbolen geworden sind und leider Schmerz und Traurigkeit hervorrufen. Erstens sind das warme Anzüge, in denen wir ständig gelebt haben. Wir schliefen, aßen, gingen den ganzen Tag spazieren und versteckten uns nachts im Keller des Hauses. Auch jetzt noch habe ich Angst, wenn ich sie anziehe, weil es so aussieht, als müsste ich weglaufen und mich verstecken.

Zweitens ist dies das Spielzeugkaninchen meiner Tochter. Tatsache ist, dass meine Tochter, als wir zu einem sichereren Ort in Kropyvnytskyi aufbrachen, Krach von der Straße hörte, bei dem es sich überhaupt nicht um eine Rakete oder eine Explosion, sondern nur um ein lautes Geräusch handelte, das Kaninchen packte und auf mich zulief mit der Frage „Mama, wohin?“.

Diese Situation steht mir jedes Mal vor Augen, wenn ich dieses Kaninchen sehe: Schmerz und Verzweiflung.

Vera Havrylenko, Dorf Hoch

Парфуми Parfüme

Парфуми мого загиблого чоловіка. З початком війни чоловік вивіз мене в безпечне місце до родичів. Я дуже за ним сумувала і вдихала аромат його старої футболки. Вона пахла його парфумами. Потім чоловік пішов воювати. Коли ми останній раз як бачились він залишив той флакон, бо брав тільки необхідні речі, на війні парфуми не треба! Щоразу коли я сумувала, вдихала його аромат і мріяла, щоб чоловік швидше повернувся з перемогою додому.

Одного разу ми говорили в останнє - Саша загинув.

Я ніколи більше не почую його голос.

Я ніколи більше не побачу його посмішку і закоханий погляд.

Я можу лишати вдихати його парфуми які буду берегти все своє життя.

Тетяна Хомей, м. Миколаїв

Das Parfüm meines verstorbenen Mannes. Als der Krieg begann, brachte mich mein Mann zu meinen Verwandten an einen sicheren Ort. Ich vermisste ihn sehr und atmete den Duft seines alten T-Shirts ein. Es roch nach seinem Parfüm. Dann zog der Mann in den Krieg.

Als wir uns das letzte Mal sahen, ließ er die Flasche zurück, weil er nur das Nötigste nahm, Parfüme werden im Krieg nicht benötigt! Jedes Mal, wenn ich traurig war, atmete ich seinen Duft ein und wünschte, mein Mann würde bald mit einem Sieg nach Hause zurückkehren.

Nachdem wir uns das letzte Mal unterhielten, starb Sasha im Krieg.

Ich werde seine Stimme nie wieder hören.

Ich werde sein Lächeln und seinen liebevollen Blick nie wieder sehen.

Ich kann seinen Duft einatmen, den ich für den Rest meines Lebens schätzen werde.

Tatyana Homey, Stadt Mykolajiw

Фломастери
farbige Filzstifte

Щоб відволіктись від вибухів мій дядько Сергій дозволив малювати на його животі що заманеться. Ми з сестрами намалювали прапор України у серці. Зараз він, Аня та сестра Катя живуть у Харкові, а ми у Гайденгаймі. Я дуже сумую.

Тимур Луц, м. Харків

Um von den Explosionen abzulenken, erlaubte mir mein Onkel Serhiy, auf seinen Bauch zu zeichnen, was ich wollte. Meine Schwestern und ich haben die Flagge der Ukraine aufs Herz gezeichnet. Jetzt leben er, Anya und Cousine Katya in Charkiw und wir in Heidenheim.
Ich vermisse sie so sehr.

Timur Lushch, Stadt Charkiw

Хірургічний халат OP-Kittel

На початку березня наша родина переїхала в лікарню, де працював мій батько. На той момент лікарня була одним з ключових місць для підтримання міста. Саме там надавали допомогу пораненим під час обстрілів. Більшість лікарів повійїжджали з міста ще в лютому, і людей, які могли надати медичну допомогу дуже не вистачало. Тоді мій батько почав брати мене на операції і я спостерігав за його діями (на той момент мені було 14 років). Після декількох таких "візитів" я вже трохи розбирався в інструментах, і яке приладдя потрібне використовувати в тих чи інших випадках. Потім мій тато почав брати мене на операції не тільки як глядача, а як і асистента. Завжди перед операцією тато казав, що треба "помитися" - це означає помити руки спиртом і одягнутись в стерильний одяг: шапочка, рукавиці та хірургічний халат. Цей елемент одягу був і залишається для мене символом моєї особистої сміливості. Я радий, що ми з татусем не опустили руки й не залишили людей у біді.

Тимофій Куренков, м. Северодонецьк,
Луганська область

Anfang März zog unsere Familie in das Krankenhaus, in dem mein Vater arbeitete. Zu dieser Zeit war das Krankenhaus einer der wichtigsten Orte zur Unterstützung der Stadt.

Dort leisteten sie Hilfe für die Verwundeten während des Beschusses. Bereits im Februar verließen die meisten Ärzte die Stadt und es herrschte ein erheblicher Mangel an Menschen, die medizinische Hilfe leisten konnten. Dann fing mein Vater an, mich zu Operationen zu bringen, und ich beobachtete seine Handlungen (damals war ich 14 Jahre alt). Nach mehreren solchen „Besuchen“ habe ich bereits ein wenig verstanden, welche Werkzeuge es gibt und welches Zubehör in bestimmten Fällen verwendet werden sollte.

Danach begann mein Vater, mich nicht nur als Zuschauer, sondern auch als Assistent zur Operation mitzunehmen. Papa sagte immer, man solle sich vor der Operation „waschen“, also die Hände mit Alkohol waschen und sterile Kleidung anziehen: eine Mütze, Handschuhe, einen OP-Kittel.

Für mich war und ist dieses Kleidungsstück ein Symbol meines persönlichen Mutes.

Ich bin froh, dass mein Vater und ich nicht aufgegeben haben und Menschen in Not nicht zurücklassen.

Tymofiy Kurenkov, Stadt Sewerodonezk, Gebiet Luhansk

Печиво Kekse

Це печиво я готувала через день, з того, що було в домі.

Рецепт: Розсіл з консервованих помідорів, цукор, сода, борошно.
Замісити густе тісто, дати вистоятись пів години. Видавити
склянкою кружечки та випікати.

Носик Алла, м. Зміїв

Ich habe diese Kekse jeden zweiten Tag mit allem gebacken,
was ich im Haus hatte.

Rezept: Salzlake aus Dosen Tomaten, Zucker, Soda, Mehl. Einen
dicken Teig kneten und eine halbe Stunde ruhen lassen. Die runden
Kekse mit einem Glas ausstechen und backen.

Alla Nosik, Stadt Zmijiw

Чотки Rosenkranz

Татові подарував ці чотки один із друзів - привіз з подорожі, як сувенір. Вони висіли без діла до повномасштабної...Коли почалася війна тато взяв їх до рук і почав частіше з ними ніби завмирати. Татові на той час виповнилося 72 роки. Пояснював що коли крутить їх в один бік то допомагає і молиться за наших хлопців, а коли в інший, щоб нищилися вороги.

Ірина Бабич, м Зміїв

Papa hat diese Rosenkränze von einem seiner Freunde geschenkt bekommen – er hat sie als Andenken von einer Reise mitgebracht. Er nutzte sie erst zu Beginn des Krieges. Als der Krieg begann, nahm Papa sie in die Hände und schien immer öfter mit ihnen zu erstarren. Papa war damals 72 Jahre alt. Er erklärte, dass er, wenn er den Rosenkranz in die eine Richtung dreht, unseren Jungen hilft und für sie betet, und wenn er ihn in die andere Richtung dreht, hilft er ihnen und betet für sie, damit die Feinde vernichtet werden.

Iryna Babych, Stadt Zmijiw

Сценарій до вистави Das Drehbuch des Stücks

Коли 24-го лютого ми швидко виїжджали з квартири на Салтівці на дачу на пару днів (з якої, звичайно, додому так і не повернулися, принаймні в найближчі пів року), то мені на очі потрапив сценарій нової вистави "Марево Мариво" за Климом, де я мала грати Леонтину. Виставу ми почали ставити в театрі за пару тижнів до повномасштабного вторгнення. І я взяла цей сценарій з собою, бо більше, він навіть знадобився. Це був мій якір в старе життя, я часто читала його, вчила роль. Потім знайшла невеликий амфітеатр в місті де ми жили на той момент, ходила туди аби робити акторський тренаж та репетирувати.

Аліна Подгорнова, м. Харків

Als wir am 24. Februar schnell die Wohnung an der Saltivka verließen, um ein paar Tage im Dorf zu verbringen (von wo aus wir natürlich erst in den nächsten sechs Monaten nach Hause zurückkehren würden), entdeckte ich wieder das Drehbuch von Klims neuem Roman „Marevo Marivo“. Indem ich die Leontina spielen musste. Einige Wochen vor der groß angelegten Invasion begannen wir im Theater mit den Proben für das Stück. Und ich habe dieses Drehbuch mitgenommen, außerdem brauchte ich es sogar.

Es war mein Anker in einem früheren Leben, ich habe es oft gelesen und die Rolle studiert. Dann fand ich in der Stadt, in der wir damals lebten, ein kleines Amphitheater und ging dorthin, um Schauspiel zu lernen und zu proben.

Alina Podgornova, Stadt Charkiw

Ванна Badewanne

*У ванні ховають і вкладають спати дітей, під час обстрілів.
Ми з чоловіком приймали ванну вдвох на початку війни.
Мовчали, обіймали ноги один одного, наче прощались...*

Тетяна Семененко, м. Харків

*Während des Beschusses werden Kinder in der Badewanne
versteckt und eingeschlüpfert.
Mein Mann und ich haben zu Beginn des Krieges gemeinsam gebadet.
Wir schwiegen und umarmten uns, als wollten wir uns verabschieden...*

Tatiana Semenenko, Stadt Charkiw

Кока-Кола Соса-Сола

В перші дні нерозуміння і страх були такої сили, що усі внутрішні органи вивертало від жаху. Ніяка їжа не затримувалася в організмі, рвало. Щоб хоч якось існувати, треба було щось їсти, або пити. Від води нудило. Тільки Соса-Сола, з її величезним вмістом цукру, допомагала мозку працювати, на ній я просиділа декілька днів, бо їсти не могла, не хотілось, не лізло. Я купую цей напій вкрай рідко, бо, навіть зараз, через майже 2 роки, він нагадує мені про ті найстрашніші дні в моєму житті

Тетяна Владімірова, м. Дніпро

In den ersten Tagen des Krieges waren Unverständnis und Angst so stark, dass sich alle inneren Organe vor Schrecken verkrampften. Es blieb keine Nahrung im Körper zurück, Erbrechen. Um irgendwie zu existieren, war es notwendig, etwas zu essen oder zu trinken.

Das Wasser machte mich krank. Nur Coca-Cola mit seinem enormen Zuckergehalt half meinem Gehirn bei der Arbeit. Ich trank Coca Cola so viele Tage, weil ich nicht essen konnte, nicht wollte, keine Nahrung aufnehmen konnte.

Ich kaufe dieses Getränk jetzt äußerst selten, denn auch nun, nach fast 2 Jahren, erinnert es mich an die schlimmsten Tage meines Lebens

Tetyana Vladimirova, Stadt Dnipro

Скринька від обручок

Ehering-Box

Я все життя мріяла про шикарне весілля, яке ми так детально планували, я шила своїми руками бутоньєрки. На кухні у нас висить дошка на якій ми крейдою закреслювали дні, і скільки лишилося до весілля. Воно повинно було відбутися 5 березня 2022. Все було готово і всі гості також чекали, ресторан, ведучий, церемонія... я не спала 22 вночі та коли почула перші вибухи, зрозуміла, що всі мрії розбиваються ... Я, сестра, наречений схопили кілька речей і поїхали за Київ. Тоді наші випробування тільки починалися ... Я взяла із собою цю скриньку з датою весілля, де лежали обручки. І ми обмінялися ними на кордоні ... Багато чого відбулося за цей час. І ми все-таки одружилися більше ніж через рік. Але це був скромний розпис, бо моєю мрією є вже Перемога, а не весілля про яке я мріяла в дитинстві. А скринька від обручок досі зі мною і ця застигла дата нагадує мені про те, як один момент повністю змінив все у моєму житті ...

Надія Марінка, м. Київ

Mein ganzes Leben lang habe ich von einer schicken Hochzeit geträumt, die wir so detailliert geplant haben, dass ich Stoffsträuße mit meinen eigenen Händen genäht habe. In der Küche steht eine Tafel, auf der wir mit Kreide die Tage und wie viele Tage bis zur Hochzeit markiert haben. Sie sollte am 5. März 2022 stattfinden. Alles war vorbereitet und alle Gäste warteten auch, das Restaurant, der Moderator, die Zeremonie... Ich habe 22 Nächte lang nicht geschlafen und als ich die ersten Explosionen hörte, wurde mir klar, dass alle meine Träume zerplatzt waren... Meine Schwester, mein Bräutigam und Ich schnappten uns ein paar Sachen und verließen Kiew. Dann fingen unsere Prüfungen gerade erst an... Ich habe unsere Schatulle mit eingraviertem Datum mitgenommen, in der die Eheringe waren. Und wir haben sie uns an der Grenze an den Finger gesteckt... In dieser Zeit ist viel passiert. Und nach mehr als einem Jahr haben wir trotzdem geheiratet. Aber es war ein bescheidenes Fest, denn ich träume nun vom Gewinnen des Krieges, nicht mehr von der Hochzeit, von der ich als Kind geträumt habe. Und die Eheringschachtel ist immer noch bei mir, und dieses eingravierte Datum erinnert mich daran, wie ein einziger Moment alles in meinem Leben völlig verändert hat ...

Nadia Marinka, Stadt Kyjiw

Іграшкова панда моєї доньки

Der Spielzeugpanda

meiner Tochter

*У нас було дуже мало місця для особистих речей,
брали лише найнеобхідніше. Але донька взяла з собою
велику іграшку і не розлучається з нею.*

*Wir hatten sehr wenig Platz für persönliche Gegenstände,
wir nahmen nur das Nötigste mit. Aber die Tochter hat ein großes
Spielzeug mitgenommen und gibt es nicht weg.*

Пальто

Ми жили у великому місті, яке знаходиться в 50 км від Російської Федерації. Десь о четвертій ранку мені подзвонили і сказали, що в одному з районів міста чуються вибухи. Я була дуже роздратована, бо мені на роботу через кілька годин треба йти, я ще б могла трохи поспати... а тут якась маячня. Ну не може такого бути, щоб війна ось так миттєво почалась! Та щось підказувало, що краще перестрахуватися. Ми вдягли на дитину комбінезон поверх піжами, взяли сумку з документами і цінними речами, пару пляшок води... Я відкрила шафу з верхнім одягом, щоб взяти свою куртку, та в останню мить передумала і вдягла пальто. Тепле зимове пальто, яке і стало моєю особистою пам'яткою. На перший погляд, воно точно не підходило для пригод. Як багато разів згодом я дякувала Бога, що обрала саме його!

В нас немає повноцінних бомбосховищ, а підвали панельних будинків скоріш стануть могилою, а не порятунком під час руйнування. Ми поквапились до станції метрополітену. Ніч була холодна і я вперше подумала, що пальто не поганий вибір. Спускаючись в метро, ми і подумати не могли, що більше не повернемось додому. Та так і сталося. В метро почали збігатися люди, місця сидіти не було де. Дитина втомилась... І я вдруге подумала - пальто точно не поганий вибір! Як мені не було шкода світлої гарної тканини (тоді я ще навіть думала в яку саме хімчистку нашого міста його здавати), але я сіла в ньому на брудні кам'яні сходи і взяла дитину на руки.

Години тягнулись, та патрульні казали, щоб люди не повертались поки що до будинків. На той час ще ходили електрички між станціями і ми вирішили переїхати на сусідню, бо вона дійсно глибока, мала теплові ворота у тунелях і могла слугувати справжнім бомбосховищем. Ввечері ми зрозуміли, що не зможемо повернутись до дому на ніч. Декілька ворожих одиниць військової техніки прорвалось у місто. Люди панікували. Та ми були раді, що під землею наша донька не чула пострілів і вибухів. В свої 5 років вона сприймала це як пригоду. Ми намагались не лякати її своєю тривожною поведінкою. Та треба було вкласти її спати. Як і на чому? Лавки стояли в тому місці, де був страшенний протяг. А єдиний закуток мав кам'яну підлогу. Я вже не жаліла і перестала думати про своє світле пальто і постелила його. О! Як я раділа, що це пальто, а не та коротка куртка! Що воно з вовни, що воно довге і велике! Я могла не тільки покласти дитину на нього, але й завернутися з нею, та прикрити її. Ми провели у метро 8 днів. Волонтери згодом передали якісь ковдри та намети.

Мої батьки, які відмовились ховатись під землею, передавали їжу. Та навіть з тими ковдрами і спальниками гранітна підлога холодила до кісток. Але не з моїм пальтом! Ми так і спали на ньому, сиділи, приймали їжу. Хтось передав дітям фломастери і вони малювали на якихось папірцях. Та папірці були тонкими і фломастер залишав сліди на зворотній стороні. Так на підкладці мого пальта з'явилися зелені плями...

...продовження на наступній сторінці

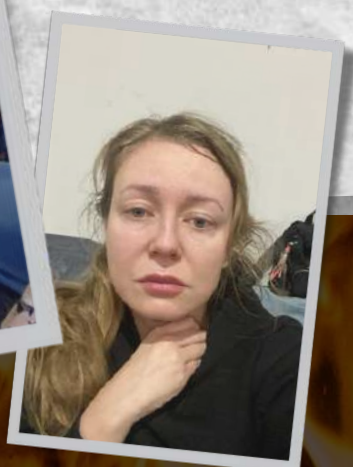
Далі був евакуаційний потяг до Львова. По приїзду до міста ми взагалі не могли знайти місце для ночівлі. Ні за які гроші! Навіть найдорожчі готелі не мали кімнат. Ми сиділи в координаційному центрі в коридорі і чекали на місце хоча б в якомусь спортзалі, або школі. Там було страшенно холодно. Наша донька так втомилась, що заснула на матраці. Тоді моє пальто стало ковдрою. Ми лягли разом і вкрились ним.

Потім був страшний перехід через кордон. Піший, 8 годин на морозі. Пункти обігріву тріщали від людей. І знову моє пальто було порятунком. Я закутувалася з дитиною в нього, бо воно було доволі широким.

Коли ми приїхали до Німеччини, коли трохи відійшли після двох тижнів тяжких фізичних і моральних випробовувань, я згадала, що й досі виходжу на вулицю в тому світлому пальту, яким витирала брудні підлоги. Я знайшла хімчистку і здала його без великих сподівань на успіх. Чи привели його до пристойного вигляду? Скоріше, що ні. Чи знайшла я йому заміну? Так, хтось подарував мені куртку майже одразу. Чи позбулась я того пальта? Ні! Пройшло два роки, воно висить у моїй шафі, тут, в німецькій квартирі... я вдягала його декілька разів, бо знаю що виглядає воно не дужу: прим'ята плюшева фактура тканини не вирівнялась, бліді розводи можна побачити, якщо придивитись, зелені плями від фломастера на підкладці ще досі там...

На цю зиму я вже купила інший верхній одяг і більше не маю потреби у тому багатостраждальному пальті, та кожного разу, коли я думаю позбутись його, я розумію що не можу. Не зараз. Не цієї зими. Можливо... колись. Ми не можемо дякувати неживим предметам. Проте я дякую Богові, що в останній момент я обрала незручне пальто замість зручної куртки.

Наталія Панченко, м Харків

der Mantel

Wir lebten in einer großen Stadt, 50 km von der Russischen Föderation entfernt.

Gegen vier Uhr morgens erhielt ich einen Anruf und erfuhr, dass in einem Stadtteil Explosionen zu hören seien. Ich war sehr genervt, weil ich in ein paar Stunden zur Arbeit muss, ich könnte noch ein wenig schlafen... aber hier ist so eine Art Delirium. Nun, es kann nicht sein, dass der Krieg so plötzlich begann!

Aber irgendetwas sagte mir, dass es besser sei, auf Nummer sicher zu gehen. Wir ziehen dem Baby einen Overall über einen Pyjama an,

Wir nahmen eine Tasche mit Dokumenten und Wertsachen, ein paar Flaschen Wasser ... Ich öffnete den Schrank mit Oberbekleidung, um meine Jacke herauszunehmen, aber im letzten Moment überlegte ich es mir anders und zog einen Mantel an. Ein warmer Wintermantel, der zu meinem persönlichen Souvenir wurde. Auf den ersten Blick war es definitiv nicht für Abenteuer geeignet. Wie oft habe ich Gott später dafür gedankt, dass ich ihn ausgewählt hatte!

Wir haben keine vollwertigen Luftschutzbunker und die Keller von Plattenhäusern werden bei der Zerstörung eher zu einem Grab als zu einer Rettung. Wir eilten zur U-Bahn-Station. Die Nacht war kalt und zum ersten Mal dachte ich, dass ein Mantel keine schlechte Wahl sei. Als wir zur U-Bahn gingen, konnten wir nicht glauben, dass wir nie wieder nach Hause zurückkehren würden. Und so geschah es. In der U-Bahn strömten Menschen zusammen, es gab keinen Platz zum Sitzen. Das Kind ist müde... Und ich habe es mir zweimal überlegt – ein Mantel ist definitiv keine schlechte Wahl! So sehr mir der helle, schöne Stoff auch leid tat (dann überlegte ich sogar, zu welcher Reinigung in unserer Stadt ich ihn bringen sollte), aber ich setzte mich darin auf die schmutzige Steintreppe und nahm das Kind auf meinen Schoß.

Es dauerte Stunden, aber die Streifenpolizisten forderten die Menschen auf, noch nicht in ihre Häuser zurückzukehren. Damals gab es noch elektrische Züge zwischen den Bahnhöfen, und wir beschlossen, in den benachbarten Bahnhof zu ziehen, weil dieser sehr tief war, thermische Tore in den Tunneln hatte und als echter Luftschutzbunker dienen konnte. Am Abend wurde uns klar, dass wir für die Nacht nicht ins Haus zurückkehren konnten. Mehrere feindliche Einheiten mit militärischer Ausrüstung brachen in die Stadt ein. Die Leute gerieten in Panik. Aber wir waren froh, dass unsere Tochter unter der Erde keine Schüsse und Explosionen hörte. Im Alter von 5 Jahren empfand sie es als Abenteuer. Wir versuchten, sie nicht durch unser Angst volles Verhalten zu erschrecken. Aber es war notwendig, sie einzuschläfern. Wie und worauf? Die Bänke standen an der Stelle, wo schreckliche Zugluft herrschte. Und die einzige Ecke hatte einen Steinboden. Es tat mir nicht mehr leid und ich hörte auf an meinen empfindlichen Mantel zu denken und zog ihn an. OH! Wie froh war ich, dass es ein Mantel ist und nicht diese kurze Jacke! Dass er aus Wolle ist, dass er lang und groß ist! Ich konnte das Kind nicht nur auf ihn legen, sondern mich auch dazu legen, uns zudecken, sogar uns umdrehen. Wir verbrachten 8 Tage in der U-Bahn. Die Freiwilligen überreichten später einige Decken und Zelte.

...Fortsetzung auf der nächsten Seite

Meine Eltern, die sich weigerten, sich unter der Erde zu verstecken, gaben Essen weiter. Aber selbst mit diesen Decken und Schlafsäcken war der Granitboden bis auf die Knochen eiskalt. Aber nicht mit meinem Mantel! Wir haben darauf geschlafen, gesessen und gegessen. Jemand gab den Kindern Filzstifte und sie zeichneten auf ein paar Zettel. Aber die Papiere waren dünn und der Filzstift hinterließ Spuren auf der Rückseite. So entstanden grüne Flecken auf dem Futter meines Mantels ...

Dann kam ein Evakuierungszug nach Lemberg. Als wir in der Stadt ankamen, konnten wir überhaupt keine Übernachtungsmöglichkeit finden. Nicht für jedes Geld! Selbst die teuersten Hotels hatten keine Zimmer. Wir saßen im Koordinationszentrum im Flur und warteten auf Plätze zumindest in einer Turnhalle oder Schule. Dort war es furchtbar kalt. Unsere Tochter war so müde, dass sie auf der Matratze einschlief. Dann wurde mein Mantel zu einer Decke. Wir legten uns zusammen hin und bedeckten uns damit.

Dann kam es zu einem schrecklichen Grenzübergang. Zu Fuß, 8 Stunden in der Kälte. An den Heizstellen knisterte es voller Menschen. Und wieder war mein Mantel eine Rettung. Ich habe mich mit dem Kind darin eingewickelt, weil er ziemlich breit war.

Als wir in Deutschland ankamen, nach einem kleinen Rückzug nach zwei Wochen schwerer körperlicher und moralischer Prüfungen, fiel mir ein, dass ich immer noch in demselben bewährten Mantel nach draußen gehe, mit dem ich die schmutzigen Böden gewischt habe. Ich fand eine chemische Reinigung und gab ihn ohne große Hoffnung auf Erfolg ab. Haben sie dafür gesorgt, dass er anständig aussieht? Vielmehr ist es nicht so. Habe ich einen Ersatz für ihn gefunden? Ja, jemand hat mir fast sofort eine Jacke geschenkt. Bin ich diesen Mantel losgeworden? NEIN! Es ist schon zwei Jahre her, er hängt in meinem Schrank, hier in einer deutschen Wohnung... Ich habe ihn mehrmals getragen, obwohl ich weiß, wie er aussieht, er gefällt mir nicht: Die faltige Plüschstruktur des Stoffes ist nicht mehr, man kann sogar die blassen Ausscheidungen erkennen, wenn man genau hinschaut, sind die grünen Markierungsflecken auf dem Futter noch da ...

Ich habe mir für diesen Winter bereits andere Oberbekleidung gekauft und brauche den leidgeprüften Mantel nicht mehr, aber jedes Mal, wenn ich darüber nachdenke, ihn loszuwerden, wird mir klar, dass ich das nicht kann. Nicht jetzt. Nicht diesen Winter. Vielleicht einmal. Wir können unbelebten

Objekten nicht danken. Allerdings danke ich Gott, dass ich mich im letzten Moment für einen unbequemen Mantel statt einer bequemen Jacke entschieden habe.

Natalia Panchenko, Stadt Charkiw

Чашка з АТБ

Eine Tasse aus dem ATB-Supermarkt

Це були перші дні війни. Якусь там, невідомо вже яку добу поспіль ми їхали до західної України. Десь ночували, десь шукали пальне, і звісно стояли у величезних заторах. Більшість машин у цих заторах була з Харківськими та Київськими номерами. Це були гарні дорогі авто і дивлячись на них я розуміла, що у людей була гарна робота, гарне життя і в одну мить все це життя вони помістили у цю машину і поїхали у невідомість. Цього вечора ми приїхали до Вінниці і якимось чудом знайшли місце для ночівлі у великому гуртожитку... Я вийшла в магазин, щоб встигнути до комендантської. Це був АТБ. Я просто ходила по магазину і не розуміла що треба купити та навіть воно взагалі треба. Було єдине бажання: купити продукти та повернутися з ними додому, а все інше здавалося безглуздом. І тоді я якось чітко зрозуміла що в мене вже немає дому і взагалі немає нічого мого. Жодного предмета. Тільки ті речі що на мені одягнуті. Через сльози тотального жалю до себе я побачила її - чашку з лого АТБ. Я зрозуміла що мені дуже необхідно мати щось моє. І купила ту чашку. Довгий час я пила тільки з неї. Бо то була моя власна чашка, а не якась з кухні в гуртожитку. Того дня я заснула з усвідомленням що раніше в мене був дім, офіс, робота, улюблене місто та оточення. А зараз в мене є чашка з АТБ. І це вже більше ніж нічого. Чашка і досі зі мною.

Вікторія Данилова, м.Харків

Es waren die ersten Kriegstage. Irgendwie ist nicht bekannt, wie viele Tage hintereinander wir in die Westukraine gereist sind. Irgendwo übernachteten wir, irgendwo suchten wir nach Treibstoff und natürlich standen wir in riesigen Staus. Die meisten Autos in diesen Kolonnen hatten Nummernschilder aus Charkiw und Kiew. Es waren wunderschöne, teure Autos, und als ich sie betrachtete, wurde mir klar, dass die Menschen gute Jobs und ein gutes Leben hatten, und von Jetzt auf Gleich steckten sie ihr ganzes Leben in ihr Auto und fuhren ins Unbekannte.

Heute Abend kamen wir in Winnyzja an und fanden auf wundersame Weise eine Unterkunft in einem großen Hostel ... Ich ging zum Laden, um Zeit für die Ausgangssperre zu haben. Es war ein ATB-Supermarkt. Ich bin einfach durch den Laden gelaufen, ohne zu verstehen, was ich kaufen sollte und warum ich es überhaupt brauchte. Es gab nur einen Wunsch: Produkte kaufen und mit ihnen nach Hause zurückkehren, und alles andere schien sinnlos. Und dann wurde mir irgendwie klar, dass ich kein Zuhause mehr habe und überhaupt nichts. Kein Problem. Nur das, was ich tragen kann. Unter Tränen des Selbstmitleids sah ich das - eine Tasse mit dem ATB-Logo. Mir wurde klar, dass ich wirklich etwas Eigenes haben muss. Und habe diese Tasse gekauft.

Lange Zeit habe ich nur aus ihr getrunken. Weil es meine eigene Tasse war, nicht eine aus der Küche im Wohnheim.

An diesem Tag schief ich mit der Erkenntnis ein, dass ich früher ein Zuhause, ein Büro, einen Job, eine Lieblingsstadt und -umgebung hatte. Und jetzt habe ich eine Tasse mit ATB. Und das ist mehr als nichts.

Die Tasse ist immer noch bei mir.

Victoria Danilova, Stadt Charkiw

Зоміокулкас Zamioculcas

Ми покинули нашу квартиру 25 лютого 2022 року. Взяли з собою декілька валіз з речами, в основному дитячими. Все, що влізло в нашу невеличку машину. Думали, що скоро повернемось...

Повернулась я сама, для того, щоб звільнити ту квартиру від наших речей! Вона мені дуже близька, бо саме в цій квартирі вросли наші сини. Час в тій квартирі зупинився. Все лежало там, де і 6 місяців потому...

Але я побачила справжнє диво - зелені листочки на моїй рослині, що залишилась на кухні...

Звісно не всі стебла вціліли, але...

Мій заміокулкас, який подарували подруги на новосілля, був ЖИВИЙ! Я забрала його з собою в Тернопіль!

Купила новий горщик. Доглядала... Тепер вона велика і здорова - не впізнати!

Ця квітка - символ того, що життя продовжується, не дивлячись ні на що.

Олена Бойко, м. Харків

Wir haben unsere Wohnung am 25.02.2022 verlassen. Wir nahmen mehrere Koffer mit, hauptsächlich Kindersachen. Alles, was in unseren Kleinwagen passt. Wir dachten, dass wir bald zurückkehren würden...

Ich bin selbst zurückgekommen, um diese Wohnung von unseren Sachen zu befreien! Sie liegt mir sehr am Herzen, da unsere Söhne in dieser Wohnung aufgewachsen sind. In dieser Wohnung blieb die Zeit stehen. 6 Monate später lag alles da, wo es war... Aber ich sah ein echtes Wunder - grüne Blätter an meiner Pflanze, die in der Küche zurückblieb...

Natürlich haben nicht alle Stängel überlebt, aber ... Meine Zamiokulkas, die mir meine Freunde zur Einweihungsparty geschenkt haben, lebt!

Ich habe sie nach Ternopil gebracht! Ich habe einen neuen Topf gekauft.

Jetzt ist sie groß und gesund - nicht wiederzuerkennen!

Diese Blume ist ein Symbol dafür, dass das Leben weitergeht, egal was passiert.

Olena Boyko, Stadt Charkiw

Листи з полону

Briefe aus der Gefangenschaft

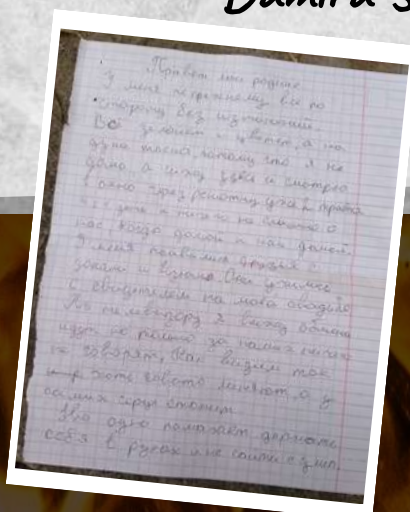
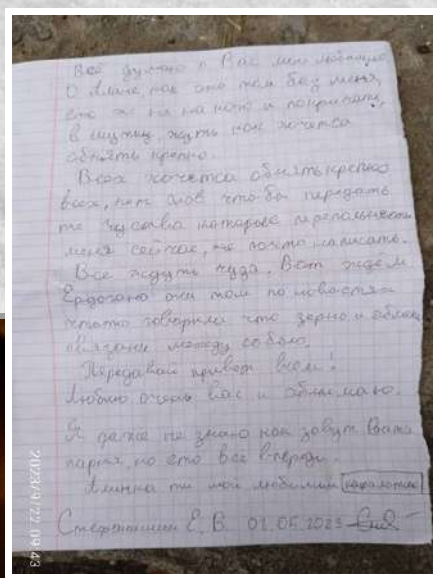
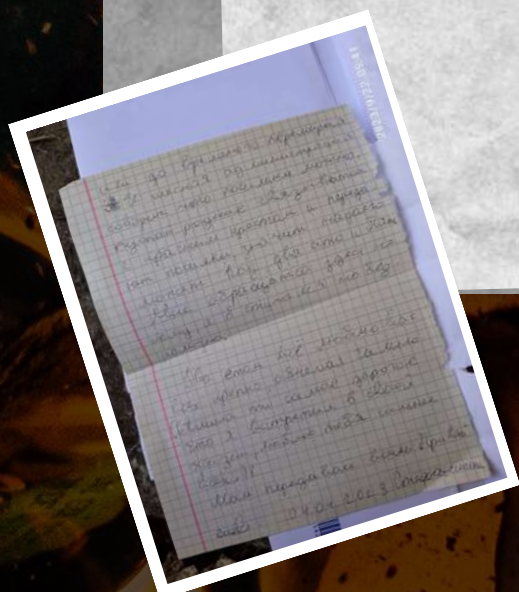
24 місяці війни. 24 лютого. 24 місяці полону для цивільного хлопця Євгена з міста Ізюм. Паспорт, Банка варення і ліки для хворої дружини так і лишилися лежати на місці, де його викрали російські військові. А він досі лишається у списках полонених.

Все, що має його родина-листи. Все, що знає його родина-живий. Все, що має його родина-надію на повернення. Та як довго живе надія? Ми знаємо, що над ним знущаються і що він живе у пеклі вже 24 місяці. Його надія ще жива. Та чи повернеться живим він?

Даміра Шпильова, м. Харків

24 Monate Krieg. 24. Februar. 24 Monate Gefangenschaft für Jewgeni, einen zivilen Jungen aus der Stadt Isjum. Ein Reisepass, ein Glas Marmelade und Medikamente für seine kranke Frau blieben an dem Ort, an dem sie vom russischen Militär entführt wurden. Und er steht immer noch auf den Gefangenenlisten. Alles, was wir haben, sind Briefe. Wir wissen nur, dass er lebt. Wir haben nur die Hoffnung auf eine Rückkehr. Aber wie lange lebt die Hoffnung? Wir wissen, dass er misshandelt wird und seit 24 Monaten in der Hölle lebt. Seine Hoffnung lebt noch. Aber wird er lebend zurückkehren?

Damira Shpylyova, Stadt Charkiw

Дитячий горщик

Babytopf

Важко описати, наскільки переїзд змінив життя мені та моєї доньки. Коли ми вирішили переїхати до Братислави під час війни, я розуміла, що нас чекає складний шлях. Найважливішою річчю для Вірочки в той час був горщик. Він був особливим - з музичною функцією. На жаль, саме в той момент він вирішив зламатися, і кожен раз, коли ми йшли, він починав грати, нагадуючи про себе. Я тільки почала навчати дитину сидати на горщик, і, звісно, він був з нами скрізь. Це був великий та незручний горщик, але я не могла його залишити. Кожен раз, коли ми кудись йшли, і він починав грати, я постійно думала: "Чому ми з собою взагалі взяли цей горщик?". Та пізніше дивилася на дитину і розуміла, що, звісно ж, потрібно було.

Коли ми прибули до Варшави, вийшли з потягу, виявилось, що я взяла лише сидіння, а внутрішність залишила в поїзді. Прибувши до сестри, Вірочка почала ходити на звичайний туалет для дорослих. І поки був відсутній горщик, моя дитина вже про нього не згадала.

Ось так переїзд допоміг дитині вирости.

Анна Стасюк, м. Київ

Es ist schwer zu beschreiben, wie sehr dieser Schritt mein Leben und das meiner Tochter verändert hat. Als wir uns während des Krieges entschieden, nach Bratislava zu ziehen, war mir klar, dass ein schwieriger Weg vor uns lag. Das Wichtigste für Virochka war damals der Nachttopf. Er war etwas Besonderes – mit Musikfunktion. Leider entschied er sich zu diesem Zeitpunkt für eine Pause und begann jedes Mal, wenn wir ihn verließen, zu spielen.

Ich habe gerade mit dem Töpfchentraining für meine Tochter begonnen und natürlich war er überall bei uns. Es war ein großer und unbequemer Topf, aber ich konnte ihn nicht wegwerfen.

Jedes Mal, wenn wir irgendwohin gingen und er anfing zu spielen, dachte ich:

„Warum haben wir überhaupt diesen Pott mitgenommen?“ Aber dann schaute ich das Kind an und erkannte, dass es natürlich so sein sollte. Als wir in Warschau ankamen und aus dem Zug stiegen, stellte sich heraus: Der Unterteil des Topfes blieb im Zug. Nachdem wir bei meiner Schwester angekommen waren, begann Virochka, auf die übliche Erwachsenentoilette zu gehen.

Und obwohl es keinen Topf mehr gab, weinte mein Kind nicht mehr danach.

Der Umzug half dem Kind also beim Wachsen.

Anna Stasyuk, Stadt Kyjiu

Термобілизна

Thermo Unterwäsche

Перші два тижні повномасштабного вторгнення я ходила вдень і спала в термобілизні. Іноді вдягала її для того, щоб в разі бомбардування можна було бігати в підвал не в піжамі й не так мерзнути. А також в думках постійно був страх, що ми можемо залишитись в підвалі на довго, то ж ця білизна була мені дуже необхідна.

Досі не можу її вдягати

In den ersten zwei Wochen der groß angelegten Invasion bin ich tagsüber herumgelaufen und habe in Thermounterwäsche geschlafen. Manchmal trug ich sie, damit ich im Falle eines Bombardements ohne Schlafanzug in den Keller rennen konnte und nicht so kalt wurde. Außerdem hatte ich ständig Angst, dass wir lange im Keller bleiben könnten, also brauchte ich unbedingt diese Unterwäsche. Ich kann sie jetzt immer noch nicht tragen